

KESZTHELYI REZSŐ

Cím nélkül

*Ocsúdom a hajnalt, az álom vége rám ébredi
magát, illatos szellők kezdik élni a lepedőt,
és a fehérek fehérségéből lassan előlélegzi
magát a reggel sárga sárgasága. Magamat föl-föl
derengve megyem a menésemet a láncos zugoly
íránt, ahol a korsók mindenegy kortya immár
edénytelen habozza vissza az elnyelt múltidőt.
Önmagát telíti-üríti emez szakadatlan, vége-nincs
élettenger. Tenger – csak gondolok rá, és máris
boldogan alélom magamat, miként a mámoros
bíborcsigák, mik naponta történnek. Legalábbis
tegyük föl. De először a kávé.*

(Ferdítette: TIMÁR GYÖRGY)

